

Folketingets Forhandlinger. (255.)

nævnte i Jorgaards dette, idet han sagde, at man i den Jagforening ligesom i alle socialistiske Jagforeninger var besluttet paa at ville forbedre sine Forhold, staffe sig højere Løn og bedre Arbejdsvilkår i al Almindelighed. Man behøver for den Sags Skyld ikke at sige, at det er en socialistisk Jagforening. Man kan nøjes med at sige, at overalt, hvor man organiserer sig med det Formaal for Dje: at bedre sine Kaar, vil man ganske let faa Prædikatet af at være socialistisk, uagtet der ikke findes et eneste Menneſte i Jaget, uden at de stræbe efter at forbedre deres Livsvilkår. Løjerne have deres Jagforening, som Farmaceuterne have deres og Arbejds mændene og Haandværkssvendene deres. Men det er jo naturligt, at alle stræbe efter at forbedre deres Forhold, og at de i særlig Grad faa Djnene aabne for, hvori det ligger, at det er saa vanskeligt at faa en bedre Ordning, naar der dog er Midler nok til at staffe en saadan til Veje. Farmaceuterne klage over, at deres Lønning er for lav, at de maa tjene for længe inden de opnaa et rimeligt Marsudbytte, at de have en lang Arbejdstid og flette Avancementsforhold. Det er jo imidlertid meget naturligt, at det er saaledes, naar de, der købe de dyre Privilegier, ikke se sig i Stand til at gøre Indrømmelser, fordi det er den døde Kapital, der stadig drager Fordelen af Tjiden og Nyttens fra den produktive Side. Jeg skanner ikke rettere, end at det foreliggende Lovforslag, selv om det tager Sigte paa noget andet, dog kunde være Farmaceuterne til nogen Nytte og virkelig bethede et lille Fremſridt, men det skaber ingenlunde en saadan Ordning, at vi kunne gaa os til Ro dermed, og jeg kan i denne Henseende slutte mig til den ærede sidste Taler (Rørdam). Her er budt for lidt, og det maa være Udvalgets Sag at faa Forholdene bragte betydelig videre frem i Udvikling. Vi kunne ikke nøjes med det virkelige værdifulde Materiale, som Apotekerkommissionen har givet, men vi maa udforme det paa en saadan Maade, at vi skabe en Reform, som kan komme alle Partier til gode. Jeg vil haabe, at det Udvalg, som vil blive nedsat om denne Sag, heller ikke vil blive staaende ved, hvad der foreligger her, men gaa et betydeligt Stridt videre, for at faa en endelig og afgørende Ordning af denne for hele Samfundet vigtige Sag.

J. Sage: Ja, det er netop det, som alle gerne ville, at faa denne Sag ordnet paa en saadan Maade, at baade Publikum og Farmacenter, og om man vil, ogsaa de retmæssige Indehavere af retmæssige Privilegier kunne blive nogenlunde tilfredse, fuldt tilfredse ville de vel ikke blive; men det, det forekommer mig, man har sabnet i den Kritik, der fra forskellige Sider er udøvet over for Forslaget, er en blot nogenlunde Sandhedsberegning over, hvorledes det vil stille sig, hvis man skrider til radikale Foranstaltninger, og at der gennem den vil kunne naas Sikkerhed eller blot nogenlunde Sikkerhed for, at Tilstanden vil blive væsentlig bedre. Det har ikke været mig muligt at se nogen saadan Anvisning, thi en almindelig Kritik betyder ikke meget i saa Henseende. Det har nemlig været Præmisserne hos de forskellige Talere, at man ikke vilde gaa over til fri Næring, eller til fuldkommen Statsdrift. Trods al Kritik viser det sig, at vi her i Landet have forholdsvis god og forholdsvis billig Medicin, og dette er i og for sig et Fingerpeg, for, at man skal være lidt varjom og ikke gaa alt for voldsom frem. Alle synes, at være enige om, at en Afløsning paa 15 Millioner Kr. for de nuværende reelle Apotekerprivilegier er en for stor Sum at være for de Fordele, man vilde opnaa, det er jo en ret god anbefaling for det nuværende System, thi det synes jo saa, at de Fordele, der vilde vindes ved Afløsningen, ikke vilde være saa overordentlig store, naar man ikke en Gang vil gaa med til denne Sum, som dog ikke kan siges at være uoverkommelig. Derimod har det ærede Medlem for Bogenſe (M. Nielsen) foreslaaet — ret radikalt — at lade de reelle Privilegier falde bort om 50 Aar. Dette, at det skal være saa længe, er jo en Formildelse i Radikalismen; men det vil have den ubehagelige Følge, forekommer det mig, at i disse 50 Aar, som vi dog nærmest skulle lovgive for, vil Tilstanden blive endnu værre end tidligere efter de Præmisser, man gaar ud fra. Man gaar jo ud fra, at det nuværende Bevillingssystem med personelle Privilegier hemmes ved Tilstedeværelsen af reelle Privilegier. Man mener, at Sundhedskollegiet og de Autoriteter, der have med denne Sag at gøre, trykke sig ved at gaa de reelle Privilegier for nær og af Hensyn til disse reelle Apotekerbevillinger, der ere betalte